

ordne paa en saa forunderlig Maade, at det ikke er den, der betaler Afgiften, som faaer Godtgjørelsen, men en ganske Anden. Dersom man kunde sige: Ja, det stiller sig i enkelte Tilfælde saaledes, at den, der har betalt Afgiften, ikke faaer Godtgjørelsen, saa kunde det endda gaae an; men som det er ordnet, er det aldeles umuligt, at den Skipper, som betaler Afgiften, faaer Godtgjørelsen. Det er nemlig i Forordningen af 1838 foreskrevet, at, naar der udføres Varer fra Credits eller Transsitoplaget, saa godtgjøres Kjøbmanden de Læstpenge, som i sin Tid ere blevne betalte af disse Varer; men det er Skipperen, i hvis Skib disse Varer ere indkomne i Landet, der betaler Afgiften pr. Commercelæst. Han faaer ikke Godtgjørelsen; derimod faaer den Mand Godtgjørelsen, som udfører disse Varer med et ganske andet Skib. At den Skipper, som udfører Varer fra Transsit eller Creditoplaget, ikke betaler Afgiften af Læstdragtigheden, er en ganske anden Sag; men Tilbagebetalingen udredes til den Kjøbmand, der udfører disse Varer. Det er dog et Forhold, som er af en ganske særegen Bestaafenhed. Jeg anseer det for i høj Grad uhenfigtsmæssigt; men det er klart, at, naar man nu taler om at ville forandre Acciseafgiften til en Afgift pr. Commercelæst, saa maa man dog først tage Hensyn til at ordne Forholdet paa den Maade, at den Afgift pr. Commercelæst, som udredes af Skibene, formindskes med det Beløb, som den kongelige Kasse ikke beholder. Det er dog en ganske mærkelig Fremgangsmaade, at en Afgift, som udredes af Skipperen, skal komme Ladningseieren til gode. Man maa jo naturligtvis ved at forøge Afgiften pr. Commercelæst tage Hensyn til den Afgift, som allerede nu finder Sted; og da nu disse Forhold ville komme til at beroe for en stor Deel paa Toldvæsenet og paa, hvorledes Toldvæsenet vil stille sig til dette Spørgsmaal om Afgiften pr. Commercelæst, saa forekommer det mig klart, at man ikke saa lige kan sige, at det vil gaae meget hurtigt med at faae en saadan Afgift, som Accisen er, afløst derved. Foruden at der bestandig finder Berøringer Sted mellem Havnen og Toldvæsenet, er det af Bigtighed, at ogsaa disse Forhold blive ord-

nebe, og jeg troer derfor ikke, at man, fordi man hengiver sig til det Haab, at de snart ville blive bragte tilende, bør gjøre Forandring i det, som oprindeligt er foreslaaet i § 1.

Indenrigsministeren: Ja, jeg skal ikke indlade mig paa det specielle Spørgsmaal, som den ærede sidste Taler fremsførte; men det forekommer mig dog virkelig ikke, at det taler mod min Formening; thi den Forandring, som han der har antydet, maa dog ssee eengang for alle og i Forening med den øvrige Regulering af Accisen, saa at det ikke kan være Tilfældet, at man derfor behøvede for bestandigt en Toldbembedsmand. Forøvrigt skal jeg henholde mig til, hvad jeg allerede har anført. Jeg er overbevist om, at Regjeringen, saa længe den maatte ansee det for nødvendigt, at der er en Sofficeer og Toldbembedsmand i Havneraadet, vistnok ikke vil undlade at udnævne saadanne — det ligger jo ganske i dens egen Interesse — men at der kan være Tilfælde længere hen i Tiden, hvor det muligen vilde være nødvendigt at have andre Medlemmer, troer jeg ogsaa at kunne mene.

Besværlig: Jeg skal dog endnu til hvad der er blevet anført af den høitærede Minister bemærke, at man er gaaet ud fra, at det nærværende Lovudkast er midlertidigt, at det ikke er for bestandigt; og dersom altsaa det, at der findes en Bestemmelse, som Regjeringen anseer for at burde være midlertidig deri med Hensyn til Valget, skulde kunne foranledige, at det hele Spørgsmaal blev endelig ordnet, da forekommer det mig, at der er saa meget større Opfordring til at holde sig til den oprindelige Bestemmelse i Paragraphen.

Ordføreren: Jeg for mit Vedkommende føler mig beroliget ved den Anerkjendelse, som den af mig udviklede Anskuelse har fundet hos den høitærede Indenrigsminister; og da Hovedsagen, nemlig gode Valg, ikke kan foreskrives ved nogen Bestemmelse i Loven, troer jeg, at det er et af de Punkter, hvori man med frelst Samvittighed kan imødekomme Regjeringen.